ஊர்விட்டு ஊர் வந்தகதையை கதாபாத்திரம் சொல்லும்போது, இதே போலத்தான் ஈழத்தமிழர்களும் இராணுவ ஆக்கரமிப்பில் இருந்து தப்பிப் பிழைபைதற்காக, சொந்த மண்ணைவிட்டு அல்லற்பட்டு வன்னி மண்ணுக்கும் பூலம் பயெர்ந்து சனென்ற ஞாபகம் நஞ்சில் மூட்டிக்கனக்கிறது.

ஊர் அழிஞ்சுபோச்சு, வீ டு வாசல் இல்லை, மாடு கன்டு இல்ல, கூடி தண்ணிக் கணைத்தில பச்சநாவியக் கலந்துட்டுப் போயிட்டாங்க பாவிக. ஓரு ஈகாக்கா கூரூவி இல்ல, ஊரு காலியாயிரூச்சு! என்று ஆசிரியர் வதேனயைோடு கூறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழீ ழ மண்ணில் நடந்தது, இன்று நடப்பது இதவைிடக் கவேலமானது. ஊரயைே விமானத் திலிரூந்து கூண்டு போட்டுச் சீ ரழித்தது மட்டுமல்ல, தமிழ்ப்பணெ்களகை் கற்பழித்து, மானபங்கப்படுத்தி, பச்சபை்பாலகர் களையும், இளஞைரர்களையும் கூத்தியும் வடெ்டியும் கொன்று கூவித்த அரச பயங்கரவாதத்தின் கண்ணீ ர்க்கதை சொல்லிமாளாது. எத்தனை தலமைறுபைோனாலும் மறக்கமுடியாதது!

சரித்திரம் மறந்தாலும், ஓவ்வொரு தமிழனின் நஞ்சமும் மறக்காது!

‘அய்யா நாங்க பொன்ன எழப்போம், பொரூளை எழப்போம், மண்ண எழப் போம், மானத்தை எழக்கமாட்டோம், போயிட்டுவாங்க’ என்று பணெ்ணாசயைால் வீ டுதடேிவந்த சமீ ந்தாரபை் பார்த்துக் கதிகலங்கிச் சொல்கிறார் ஓரு பணெ்ணபை் பறெ்ற தந்தை.‘பணெ்ணை தக்கிக் கொடுக்கிறியா? தக்கிட்டுப் போகவா?’ பணெ்ணாசை அவன் கண்ணை மறகை்க தந்தயைை மிரட்டுகின்றான்.

பணெ்ணதை் தொடப்போனவனின் கை,அண்ணனால் தூண்டாடப்படுகிறது. அப்பூறம் என்ன? தரெிந்ததுதானே!

‘நடுச்சாமத்திலே ஊரே தீ ப்பூடிச்சு எரியுது. வகை்கப்படப்பூக்கு வச்சதீ யி கரகரகை்கூத்தவ்வுது, ஆடுமாடுக கத்துது. பொண்டு பொடுசுக அலறுது.

அவன் பொண்ட பூள்ளயக் காப்பாத் தூவானா..? காயம்பூத்தவேனுக்கு ககைூடுப்பானா? சக்தியூள்ள மட்டும் சண்டை போடுறாங்க. தாக்கூப்பூடிக்க மூடியல.

பணெ்ணகை் கட்டிக்கிட்டு அண்ணன் காரங்க தப்பி ஓடுறாங்க!’

தமிழீழத்திலும் இதுதான் நடக்கிறது. ஆக்கிரமிப்பாளன் வீடு புகுந்து தாய்க்கலத்தில் கவைகைக்கிறான். தாய்க்கலத்தை மதிப்பவன் தமிழன். பணெ்ணிலே கவைதை்தால் தமிழன் பொங்கி எழுவான் என்பது எதிராளிக்குத் தரியிம். எதிராளி எதிர்பார்ப்பதும் அதுதை்தான். சமாதானத்தை சாக்காக வதை்து, ஜனநாயகப் போர்வகைக்குள் ஊரயைே அழித்திடலாம் என்று நினதை்தான்.

சாவுக்குள் தமது வாழ்வை விதுதை்துவிட்ட போராளிகளின் கைகளுக்கு ‘சமாதானம்’ என்ற விலங்கைப் போட்டுவிட்டு, தமிழ் மக்களை இவர்கள் பாதுகாக்கிறார்களாம். ஆடு நனகைிறது என்று ஓநாய் அழுதகதை!

உன்னுடயை தாயை, உன்னுடயை சகோதரியை, உன்னுடயை மகளை உனக்குமுன்னால் வதை்து மானபங்கப்படுத்தினால் உன்னுடயை மனநிலை எப்படி இருக்கும்? சிந்தித்துப்பார்! அந்த மனநிலையில் தான் இன்று ஒவ்வொரு தமிழனும் இருக்கின்றான்.

கனடியக் கவிஞர் ‘பவித்திரா’ அவர்கள் மனம்வநெ்து எழுதிய கவிதயைின் சில வரிகளபைாருங்கள்:

‘தொலநை்து போதலும் ச□ட்டிற்கிரை யாதலும்
சுற்றி வளபை்பினிலே மானமி ழத்தலும்
அலநை்து திரிதலும் அடியுதயைில் அழிதலும்
ஆதர வின்றிச் சிறதைனில் மடிதலும்’’

இன்று ஈழத்தமிழனின் சோகக் கதயைாய்ப் போய்விட்டது.

எதிராளி நினதை்தது எதுவுமே நடக்கவில்லை. அவனது ஆத்திரத்தினால், ஒவ்வொரு தமிழனும் ஏதோ ஒரு விதத்தில் பழிவாங்கப் படப்பிரக்கிறான். தமிழன் கடந்தகால அனுபவங்களில் இருந்து நிறயைவே கற்றிருக்கிறான். ஒற்றுமயைின் அவசியத்தபை் புரிந்து கொண்டிருக்கிறான். எங்கே அணகை்க வணே்டுமோ அங்கே அணதை்துக் கொண்டான், எங்கே அடிக்க வணே்டுமோ அங்கே அடித்துக் கொண்டான்!

தமிழீழமணெ்ணில் விருந்தாளியாய் வந்தால் வரவறே்போம், வீடு மப்பிற்கு வந்தால் விடமாட்டோம் என்பதை சயெ்கயைிலும் காட்டத்தொடங்கி விட்டார்கள் பொதுமக்கள்! வகெுஜனம் பொங்கி எழுந்து பரேழெுச்சி கொண்டால் என்ன நடக்கும் என்பதை ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் தரிந்து கொள்ளவில்லை. உலகசரித்திரம், வரலாறு தரிந்தவன் நிச்சயம் புரிந்து கொள்வான்!

‘உழுக நலெமில்ல.. ஒக்கார இடமில்ல, கஞ்சிகாச்சக் காசில்ல.. காச்சி ஊத்தப் பணெ்டாட்டியில்ல..! என்று ஓரு கதாபாத்திரம் கூறை கறும்போது யுத்தத்தினாலும், ஆழிப்பரேலயைாலும் உறவிழந்து, வீடிழந்து, தொழில் இழந்து பாதிக்கப்பட்ட கூடும்பங்கள்தான் கண் முன்னால் நிற்கின்றன. மனிதாபிமானம் அற்றவர்களிடம் இதை எல்லாம் சொல்லி அழுவதில் எந்தப் பலனும் இல்லை. பரேினவாதிகள் எதற்கடெுத்தாலும் மனித அபிமானம் அற்ற முறயைில் பயங்கரவாத முத்திரை குத்துகிறார்கள், அதை சர்வதசேமும் நம்பவணே்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஆங்கில மொழியில், அல்லது பிற மொழியில் திறமை மிக்க ஒவ்வொரு தமிழனும் உண்மை

நிலயை ஊடகங்களக்கடாக சர்வதசேத்திற்கும் எடுத்துச் சொல்ல வணேட்டும். எது உண்மை, எது பொய் என்பதை சர்வதசேம் புரிந்து கொள்ள வணேட்டும். பொய்யும், பிரட்டும், பித்தலாட்டமும் அதிக நாட்கள் நிலகைக்காது. தர்மம் எங்கள் பக்கம் இருப்பதால் தமிழ் மக்களுக்கு நிச்சயம் நீதி கிடகைக்கும் என்பதை ஒவ்வொரு மானமுள்ள தமிழனும் உணர்ந்து சயெற்பட வணேட்டும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தவிட்டால் இனி எப்பொழுதுமே தமிழர்களுக்கு இப்படி ஓரு சாதகமான சழ்நிலை உருவாகமாட்டாது.

பனமைரம் வச்சவன் பார்த்துக்கிட்டே சாவானாம், தனெ்னமைரம் வச்சவன் தின்னுட்டுச் சாவானாம்.. என்று இரண்டு மரங்களின் ஆயுளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறார் ஆசிரியர். தமிழீழ மத்தபை் பொறத்தவரை பனை மரங்கள் கடாக வளர்ந்திருக்கும் இடத்தை பனந்தோப்பு என்று சொல்லுவார்கள். பனங்காட்டுநரி சலசலப்புக்கு அஞ்சாது என்று ஊரிலே சொல்வார்கள். பனமைரம் ஓரு கற்பகவிருட்சம். வானளாவி நிற்கும் இந்தமரத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியும் பாவனகைக்குரியது. இன்று தமிழீழ மண்ணிலே ஓரு பேராளிபோல, நிமிர்ந்து நின்று ஷலெ்வீச்சிலிருந்து தமிழ்மக்களபை் பாதுகாக்க தன்னதை்தானே பலி கொடுக்கிறது. விமானத்தில் இருந்து கூண்டு வீசித் தமிழர்களை அழிக்கமுயற்சிக்கும்போது, அவர்கள் பாதுகாப்பாக ஓடி ஒளிந்திருப்பதற்கு வணேட்டிய பங்கர் என்ற சொல்லப்படும் பாதுகாப்பு நிலஅறை சயெ்யவதற்கு பனமைரம் நிறயைவே பாவிக்கப்படுகின்றது. இதவைிட பனமைரம் வீடுகட்ட, கிணற்றிற்கு தூலாபோட உதவுகிறது.

ஓலை வீடட்டுக்கரபை்போடவும், கால்நடகைளுக்கு உணவாகவும், வலேி அடகை்கவும், விறகாகவும், பாய், கடகம், படெ்டி, பானை்றன சயெ்வதற்கும், நுங்கு, பனம்பழம், பனங்கிழங்கு, ஓடியல். கள்ளு, பதனீர், கருப்பட்டி, பனங்கற்கண்டு, பனாட்டு போன்ற உணவு வகைகளை எடுப்பதற்கும் பனமைரம் பயன்படுகின்றது.

பனை மரத்தபை்போலவே தனெ்னமைரமும் முக்கியமான ஓரு மரமாக தமிழீழ மக்களால் போற்றப்படுகின்றது. தனெ்னை மரமும் வீடுகட்ட, தூலாபோட, பாவிக்கப்படுகின்றது. பனமைரத்திற்கு நீர்பாய்ச்சத் தவேையில்லை.ஆனால் தனெ்னமைரம் அதிகபலனதை் தரவணேட்டுமானால் அதற்கு நீர்பாய்ச்சவணேட்டும். தனெ்னோலை வீடட்டுக்கரை போடவும், கால் நடகைளுக்குஉணவாகவும், கிடுகுவலேியடகை்கவும், தூடபை்பம் சயெ்யவும் உதவுகிறது. பதனீர் மதுபானம் சயெ்யவும், இளநீர், தங்ேகாய், தங்ேகாய்எண்ணயெ்,சிரட்டகை்கரி,கயிறு போன்ற சயெ்யவும் உதவுகின்றது.

‘ஓரு ஓத்தமாட்டு விலவ்ணட்ி சல்சல்சல்ன்னு சத்தம் போட்டுக்கிட்டு வந்து கிட்டிருக்கு’வண்டியில் வந்தவர் வீடுவிசாரிக்க,‘அந்தா.. அந்த வபே்பமரத்து வீடு’ என்று யாரோஅடயைாளம் காட்டுகிறார்கள். ஒற்றமைாட்டு வண்டியை தாய்மண்ணில் இப்பாேதலெ்லாம் காண்பதே மிகவும் அரும. எனது தாத்தாவிடமும் ஒற்றமைாட்டு விலவ்ண்டிஇருந்ததாம். இங்கே வீதியில் ‘லமெொசினை’பார்க்கும்போதலெ்லாம்,சின்னவயதில் சில்லாலயைில் இருந்து ஓரு ஆயுள்வதே வதை்தியரும், ஊரழெுவில் இருந்து உறவினர் ஓருவரும் சல்சல்சத்தத்தோடு ஒற்றமைாட்டு விலவ்ண்டியில் எங்கள் ஊருக்கு வந்துபோகும் ஞாபகம் என் மனதில் நிழலாடும்.

□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□□ **- 4**

தமிழீழத்தில் அனகேமான ஓவ்வொரு வீட்டுக் காணியிலும் வேப்பமரங்கள் நிற்பதைக் காணமுடியும். வேப்பங்காற்றும் மிகவும் ஆரோக்கியமானதும் மட்டுமல்ல, வேப்பமிலை கால்நடைகளுக்கு உணவாகவும், வேப்பம்பழ வடகம் சமையவும், வேப்பம்விதை நூளம்புக் கடியில் இருந்து பாதுகாக்கவும் உதவுகின்றது. விடுமுறை நாட்களில் இந்த வேப்பமர நிழலில், பிரம்பு நாரினால் பின்னப்பட்ட சாய்மனைநாற்காலியில் அந்தவீட்டுத் தலைவர் சாய்ந்து படுத்து ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருப்பதையும், சில சமயங்களில் அவரைச் சுற்றிக் கூடும்ப அங்கத்தினர் உட்கார்ந்திருப்பதையுத் அனகேமாகக் காணமுடியும். வீட்டிற்கு வருபவர்கள் முதலில் அவரிடம் நலன் விசாரித்து விட்டுத்தான் உள்ளே செல்வார்கள்.

அங்கே வேப்பமரத்தை அடையாளம் சொன்னதுபோல, வில்லவராயமுதலியார் வீட்டிற்கு வழி கேட்டபோது கவிதையில், பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்த சழெும் தாதிறகைக்கும் கொன்றமைரத்தசை் சொல்லி அடையாளம் சொன்ன ஈழத்து சின்னத்தம்பி புலவரின் சிறுவயதுப் பாடல் ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது.

பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசழெுந் தாதிறகைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம் - மின்பிரபை
வீ சுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவ ராயன்றன்
வாசலிடகை் கொன்றை மரம்.

மஞ்சள் நிறமான பூக்களைச் சொரியும் இந்த கொன்றமைரத்தின் காய்கள்
மூருக்கங்காய் போல நீண்டதாக இருக்கும்.

‘நல்லது கெட்டதுக்கலெ்லாம் நான் இருக்கனேன்ன சொன்ன ஆளு போயிட்டாரு. இனிமே எனக்கொரு தமெ்பு தறெம் சொல்ல ஆளிருக்கா?’

நல்ல நண்பனாய், வழிகாட்டியாய் இருந்தவரசை் சடுதியாகப் பிரிந்த வதேனையில் வடேியிலே கண்ணதை் தொடச்சிக்கிட்டாரு பயேத்தவேரு. என்று ஆசிரியர் கூறிப்பிடுகின்றார்.

தமிழீழத்திலும் நல்லது கெட்டதுக்கலெ்லாம் நான் இருக்கனே் என்று தூணிந்து ஐனநாயகவழியில் அரசியலில் இறங்கி, மூன்னுக்கு நின்று தமிழ் மக்களுக்காக உழதை்தவர்கள் எல்லாம் கூலிப் படகைளால் பலிஎடுக்கப்பட்டு விட்டார்கள். தமிழீழ மண்ணதை் தோண்டினால் எங்கும் கூருதிப்பூக்கள்.

சட்டம்போட்டு மிருகபலியை நிறுத்திவிட்டார்களே என்ற கோபத்தினால்தான் அவர்கள் இன்று தடேித்தடேி நரபலி எடுக்கிறார்களோ தரெியவில்லை!

வடக்குக் கிழக்கு மாகாணத்தில் இராணுவக் கெடுபிடிகளால் கூடும்பத்தோடு வளெியறேும் மக்களின் அவலநிலையை சற்று எண்ணிப்பாருங்கள். இந்த

வதேனயைதை்தான் தமிழீ ழமக்களும் உயிரிழப்புகளோடு அனுபவிக்கிறார்கள்.

தனெ்னம்பிள்ளயைகை் கட்டிக்கிட்டு நதெ்திய மரத்தில மூட்டி மூட்டி அழுதார் பயேத்தவேர். சின்ன வயசுல பீ ப்பீ சஞெ்சு ஊத எல கூடுத்த ப□வரசு மரத்தத் தடவித்தடவி அண்ணாந்து பாத்து அழுதாரு பயேத்தவேர். கத்தாழங்காடே போயிட்டு வாரோம்! கள்ளிச் சடெிகளா போயிட்டுவாரோம்! காடகைது வாலிகளா போயிட்டு வாரோம்! கம்மாக்கரயைே போயிட்டுவாரோம்!

கரிசத்தரிசே போயிட்டுவாரோம்! சொந்தவீ டே போயிட்டு வரோம்! சூடுகாடே போயிட்டுவாரோம்!– மனசுக்குள்ளே சொல்லி வாய்க்குள்ளளேே அழுதவருக்கு, கடசையில ஞாபகம் வருது, போயிட்டு எங்க வாரது? போறோம்! ஆண்டாண்டு காலமாய் ஆண்டு அனுபவிச்ச அந்தப் □மியவைிட்டுப் பிரியும் நரேம் வந்தபோது அந்தக் கதாபாத்திரம் அழுவதகை் கவிப்பரேரசு இப்படி வர்ணிக்கிறார்.

‘வம்சம் வளத்தமண்ணு வகுத்துப்பசி தீ த்தமண்ணு-இது
இல்லனேன்னு போகுமுன்னே என்னுசுரு போனாலனெ்ன?’

தமிழீ ழத்தில் சொந்த மண்ணைவிட்டு ஏதிலியாய் பிரிந்தபோது, எங்கள் மதிப்புக்குரிய இளவாலை அமுது அவர்களின் மனநிலையைபை் பாருங்கள்:

‘அடுப்புகள் அணைந்து கிடக்கக் □ரகைள் எரிந்து கொண்டிருந்தன.

காவல் நிலயைங்கள் கற்பழிப்பு மயைமாகி பயிரமையேும் பாவவலேிகளாகின. தசேியக்கொடி கந்தல் கந்தலாகக் கிழிந்து என் அந்தர ஆத்மாவில் தொங்கியது. தசேியப்பாடல் அடி வயிற்றில் கும்மட்டியது. இழவு வீ டாக ஈழம் மாறியது. அவலக் குரல் களோத வீ டுகள் இல்லல. உண்மகைள் உலகில் பரம்பாமல் மறகை்கப்பட்டன. தாயகம் நரெுப்பு நீ ரில் நீ ந்தியது. மரங்கள் எல்லாம் அசயைாமல் நின்று தூயரத்தோடு எங்களை உற்றுப் பார்த்தன.

பிரியும் கடசை நரேத்தில் வீ ட்டின் பூறங்கயைதை் தொட்டு மூத்தமிட்டனே். மனவைிக்குத் தரியிாமல் கண்களை மலெ்லத் தூடதை்தூக் கொண்டனே். அரும்பாடுபட்டு யானும் என் மனவைியும் அந்த வீ ட்டகை் கட்டினோம். ஓரு கல்லபை் பூரட்டி எடுத்தாலும் அது எங்கள் பயெரசை் சொல்லிப் பரெும□ச்சுவிடும்! என்று அவர் பிரிவுத்தூயரம் தாங்கமுடியாமல் மிகுந்த வதேனயைோடு கும்றுகின்றார்.

‘கடசையாச் சொல்றனே், காலி பண்ணிருங்க இல்லனே்னா காலி பண்ண வப்போம்!’ திருகோணமலை பகுதியில் பரம்பரை பரம்பரயைாய் வாழ்ந்து வந்த தமிழ்மக்களதை் தினமும் தூப்பாக்கி முனயைில் ஊர்காவற்படயையும் இராணுவமும் மிரட்டிவளெியறே்றிக் கொண்டிருப்பதுபோல அங்கயேும் அரச

உத்தியோகத்தர் தாசில்தார் கூடி மக்களை மிரட்டுகின்றார்.

ஊரே வறெிச்சுன்னு போச்சு. காக்கா குருவி மட்டும் சொந்தக்காரகளக் காணோமனே்னு அங்கிட்டும் இங்கிட்டுமாப் பறந்து பறந்து அலயையுதுக. பயேத்தவேரு கம்பங்காட்டப் பாக்குறாரு, □மியப்பாக்குறாரு, அழுதுகண்ணோட தலயத் த□க்கி ஆகாயம் பாக்குறாரு. ஊச்சக்குரல்ல ஓப்பூச்சொல்லி அவரா அழுதுபாடுறாரு:

‘நாலுபோகம் வளைஞ்சகாடு நாளகைக்கு என்னதில்ல
நஞ்சமுட்டும் கண்ணீ ரு நில்லுன்னா நிக்குதில்லை
பூடிச்சுவச்ச என்னுச்சுரு போ ன்னாப் போகுதில்ல.’

ஆகாயத்தையும் ப□மியையும் அவரு கயைடுத்துக் கும்பிட்டு ரணெட்டு
கயாலும் அகலமா விரிச்சு, தங்கத்த□ளா நனெச்சு மண்ணை அள்ளி

மடியநேந்தி நின்னவுகளுக்கலெல்லாம் போட்டாரு. மண்ணவிடமாட்டனே்
என்றுகடசைிவரகைக்கும் கருமாயப்பட்ட ஆள, கடசைியாமண்ணு விடல.

ஓரு மகாமனுசனக் கொன்டுபுட்டமனேன்னு ஓரு நிமிசம்க□ட மவுனம் காக்காம
அதுபாட்டுக்குப் பசேிக்கிட்டயேிருந்துச்சு அல.

உண்மதைான், தமிழீ ழமண்ணகை் காத்துநின்ற இப்படி எத்தனை மகாமனிதர்களை
வங்கக்கடல் பலி எடுத்திருக்கிறது. அந்த மகாமனிதர்களிள் அருமை ஆரவாரிக்கும்
கடலலகை்களோ, மனித நயேமற்றவர்களுக்களோ புரியாமல் இருக்கலாம், ஆனால்
இதயமுள்ள ஒவ்வொரு தமிழனுக்கும் புரியும்! வானத்திலிருந்து ஓரு நட்சத்திரம்
உதிர்ந்தாலும் மரத்திலிருந்து ஓரு ப□ உதிர்ந்தாலும் இழப்பு இழப்புத்தான்!

இதிகாசம் எனில் இது நிச்சயமாய் நடந்தது என்று பொருள். 42 ஆண்டுகளாய் நஞ்சில்
த□க்கிச் சுமந்த தூயரத்தை ஆனந்தவிகடனில் பவளவிழாவில் ‘கள்ளிக்காட்டு
இதிகாசமாய்’ இறக்கி வதை்ததாக கவிப்பரேரசு வரைமுத்து அவர்கள் கூறிப்பிடுகிறார்கள்.
கடசைி அத்தியாயம் எழுதி முடித்த கனத்த மனதோடு, வகைை அணையின் மதகில்
படுத்துப் புரண்டுகொண்டே இந்தப் படபை்பாக்காகத்தான் காலம் எங்களதை்
தண்ணீ ரில் அமிழ்த்துப் பிழிந்து தரயைில் வீ சியதோ என்று கடவைிழியில் நீ ரொழுக
நீ ரொழுக நினதை்தாக் கிடந்தனே் என்று ஆனந்தம் தாக்கம் என்ற இரண்டுக்கும்
மத்தியில் ஓரு மனநிலயைோடு கூறிப்பிடுகின்றார்.

சாராயம் காய்ச்சுவது முதல் சவரத் தொழில்வரை கடே்டு-பார்த்து-பசேி- பழகிப்-பயின்று
கொண்டனே் என்று மலேும் கூறிப்பிடும் கவிப்பரேரசு, இந்த இதிகாசத்ததை்
தொடர்ந்து, இன்று ஆனந்தவிகடனில் ‘கருவாச்சிக் காவியம்’ படதை்தாக்
கொண்டிருக்கிறார். கவிப்பரேரசுவின் கவிதநையம் மிக்க வார்த்தயைாடல்கள்,
யதார்தமான வசனநடகைள், அடுத்து என்ன நடக்கும் என்ற திருப்பு மு□னகைள்
வாசகர்களின் தொடர்ந்து படிக்கும் ஆவலதை் த□ண்டுகிறது. இலக்கிய ஆர்வலர்கள்
ஒவ்வொருவரும் படித்துப் பயன்பறெவணே்டிய இதிகாசமிது. கவிப்பரேரசு
வரைமுத்துவின் இலக்கியப்பணி பாராட்டும், பலபரிசுகளும் பறெ்று மலேும் சிறப்புற
வாழ்த்துகின்றனே்.

இதே ஆர்வத்தோடு ஆனந்தவிகடனில் எங்கள் சரித்திரத்தசை் சொல்ல எனக்குச்
சந்தர்பம் தந்தார் விகடன் அதிபர் பாலன் அவர்கள். உண்மசை் சம்பவமான 'நங்க□ரி

'என்ற எனது கதை ம□லம் எங்கள் வலிகளை விகடன் தீ பாவளி மலரில் இலட்சக்கணக்கான வாசகர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல முடிந்தது. இதோ போல கல்கி, கலைமகள், கும்தம், யுகமாயினி போன்ற தமிழக இதழ்களிலும் எடுத்துச் சொல்வதற்குச் சந்தர்பம் எனக்குக் கிடைத்தது.

என்றாவது ஓரு நாள் ஈழத்தமிழரின் கண்ணீ ர்கதையும் காவியமாகும், ஈழத்தமிழன் ப□ண்டோடு அழித்தொளிக்கப்படாலும் அவனபைப்பற்றி, நாளயை சரித்திரம் சொல்லும்! அப்பொழுதாவது மனித நயேம் மிக்கவர்கள் ஈழத்தமிழரின் நியாயமானபோராட்டத்தபை் பற்றிப் பூரிந்து கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கையோடு,

அன்பூடன் - கூரு அரவிந்தன்.

kuruaravinthan@hotmail.com